

BL.ZL.112.2.2019

**Uwagi do projektu ustawy o Sieci Łączności Rządowej
wpisanego do Wykazu prac legislacyjnych Rady Ministrów
pod numerem UD333**

- 1) art. 2 – definicje określeń ustawowych:
 - a) pkt 2 – „wielopunktowa wideokonferencja” – należałoby zastanowić się nad celowością zamieszczenia w projekcie ustawy definicji określenia „wielopunktowa wideokonferencja” z uwagi na to, że nie spełnia ona przesłanek z § 146 ust. 1 Zasad techniki prawodawczej (dalej „ZTP”). W myśl § 146 ust. 1 ZTP definicję danego określenia formułuje się jeżeli jest ono wieloznaczne, nieostre, nie jest powszechnie zrozumiałe lub ze względu na dziedzinę regulowanych spraw istnieje potrzeba ustalenia nowego znaczenia danego określenia. Biorąc pod uwagę krąg adresatów projektowanej ustawy, a także fakt, że pojęcie „wideokonferencji” jest powszechnie znane, zrozumiałe i jednoznaczne, należałoby rozważyć odstąpienie od jego definiowania.

Jeśli jednak istnieją argumenty przemawiające za pozostawieniem definicji w projektowanym akcie prawnym, należy zwrócić uwagę, że wideokonferencja ze swej istoty jest połączeniem pomiędzy co najmniej dwoma użytkownikami, a zatem niecelowe jest wskazywanie na „wielopunktowość” takiego połączenia.

Na marginesie uwagę zwraca niekonsekwencja w zakresie terminologii. Projekt posługuje się zamiennie określeniami: „wielopunktowa wideokonferencja”, „wideokonferencja wielopunktowa”

lub „wideokonferencja” (por. art. 3, art. 11 ust. 2, art. 13 pkt 2 i pkt 4 lit. g). Zgodnie z § 10 ZTP dla oznaczenia jednakowych pojęć należy używać jednakowych określeń, a różnych pojęć nie oznacza się tymi samymi określeniami, w związku z tym projekt wymaga ujednolicenia.

Propozycje poprawek:

- w art. 2 skreśla się pkt 2;
- w art. 4 w pkt 3, w art. 11 w ust. 1 i 2, w art. 13 w pkt 2 i w pkt 4 w lit. g, w art. 16 w ust. 3 w pkt 4, skreśla się wyraz „wielopunktowej”;

- b) pkt 3 i 4 – definicje określeń „operator SŁR” i „organizator SŁR” nie dają jednoznacznej odpowiedzi na pytanie kto jest operatorem i organizatorem SŁR. Wyjaśnienie tych określeń znajduje się *de facto* w art. 15 i art. 16. Jedynie analiza tych przepisów pozwala ustalić jaki podmiot pełni funkcję operatora SŁR i organizatora SŁR. W związku z powyższym, w celu uproszczenia aktu i wyeliminowania wątpliwości, proponuje się rezygnację z formułowania wymienionych definicji w art. 2 w pkt 3 i 4.

Propozycja poprawki:

w art. 2 skreśla się pkt 3 i 4;

- c) pkt 6 – należy skorelować definicję określenia „użytkownik końcowy SŁR” z definicją określenia „urządzenie końcowe SŁR”, sformułowaną w pkt 9.

Propozycja poprawki:

w art. 2 w pkt 6 skreśla się wyraz „telekomunikacyjnego”;

- d) pkt 7 – definicja określenia „infrastruktura telekomunikacyjna SŁR” wymaga doprecyzowania poprzez odesłanie wprost do przepisu art. 2 pkt 8 ustawy – Prawo telekomunikacyjne.

Propozycja poprawki:

w art. 2 w pkt 7 po wyrazach „w rozumieniu” dodaje się wyrazy „art. 2 pkt 8”;

- e) pkt 8 – definicja określenia „urządzenie telekomunikacyjne” nie ma wartości normatywnej, jest powtórzeniem ustawy podstawowej dla danej dziedziny spraw tj. ustawy – Prawo telekomunikacyjne, a ponadto nie spełnia przesłanek z § 146 ust. 1 ZTP. Należy jednocześnie zwrócić uwagę, że w dalszych przepisach projektu definiowane określenie nie występuje a skoro tak, analizowana definicja powinna być wyeliminowana z projektu.

Propozycja poprawki:

w art. 2 skreśla się pkt 8;

- f) pkt 9 – nasuwa się pytanie dlaczego w definicji określenia „urządzenie końcowe SŁR” nie zdecydowano się na sformułowanie odesłania do ustawy – Prawo telekomunikacyjne, analogicznie do definicji „infrastruktura telekomunikacyjna SŁR” (art. 2 pkt 7). W celu wyeliminowania wątpliwości i zapewnienia jednolitości w zakresie formułowania definicji określeń ustawowych należałoby ją doprecyzować. Ponadto należy skorygować brzmienie przepisu, ponieważ nie koresponduje ono z wprowadzeniem do wyliczenia (brakuje wyrazów „należy przez to rozumieć”).

Propozycja poprawki:

w art. 2 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) urządzeniach końcowych SŁR – należy przez to rozumieć telekomunikacyjne urządzenia końcowe, w rozumieniu art. 2 pkt 43 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, przeznaczone do zapewnienia telekomunikacji w SŁR;”;

- g) pkt 11 – przepis wskazuje, że ilekroć w ustawie jest mowa o „informacjach niejawnych” należy przez to rozumieć **informacje chronione** w rozumieniu ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych. Ustawa o ochronie informacji niejawnych nie zawiera jednak definicji określenia „informacje chronione”. W związku z powyższym wskazane byłaby korekta np. w sposób zaproponowany poniżej.

Propozycja poprawki:

w art. 2 w pkt 11 wyrazy „informacje chronione w rozumieniu” zastępuje się wyrazami „informacje chronione na podstawie”;

Niezależnie od powyższego warto byłoby zastanowić się, czy formułowanie definicji określenia „informacje niejawne” w opiniowanym projekcie ustawy jest konieczne. Wydaje się oczywiste, że informacjami niejawnymi są informacje, o których stanowi ustawa o ochronie informacji niejawnych.

- 2) art. 3 – przepis przewidujący utworzenie SŁR wymaga istotnych modyfikacji. Po pierwsze, SŁR nie jest organem ani instytucją w rozumieniu § 35 ust. 1 ZTP i w związku z tym nie należy formułować przepisu kreującego. Po drugie, art. 3 stoi w sprzeczności z projektowanym przepisem dostosowującym art. 28 ust. 1, który przesądza, że funkcjonująca w dniu wejścia w życie ustawy Sieć Łączności Rządowej stanie się SŁR w rozumieniu projektowanej ustawy. Nie można z jednej strony utworzyć SŁR, a z drugiej wskazywać, że SŁR będzie sukcesorem Sieci działającej na podstawie aktualnie obowiązujących przepisów wykonawczych.

Propozycja poprawki:

art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. SŁR działa jako bezpieczna telekomunikacyjna sieć łączności, zapewniająca separację w warstwie fizycznej lub logicznej nadawanych, odbieranych i transmitowanych sygnałów od sygnałów innych sieci telekomunikacyjnych, w ramach której świadczone są usługi telekomunikacyjne, w szczególności łączności głosowej oraz wideokonferencji, zapewniająca komunikację na potrzeby realizacji zadań z zakresu bezpieczeństwa państwa, ochrony porządku publicznego, ochrony ludności i obrony cywilnej, zarządzania kryzysowego oraz obronności państwa.”;

W propozycji poprawki dokonano ponadto korekty językowej. W sformułowaniach „bezpieczeństwo Państwa”, „obronność Państwa” wskazane jest stosowanie małej litery. Podobne uwagi językowe dotyczą art. 6 ust. 1 pkt 6 i 9, art. 7 ust. 2 oraz art. 8 ust. 2 pkt 2 i ust. 3.

- 3) art. 5 – przepis przewiduje utworzenie „odrębnego od SŁR systemu łączności mobilnej”. W odniesieniu do tego przepisu aktualna pozostaje uwaga z pkt 2

niniejszej opinii – system łączności mobilnej nie jest organem ani instytucją w rozumieniu § 35 ust. 1 ZTP i w związku z tym nie należy formułować przepisu kreującego taki system.

Niezależnie od powyższego pojawia się wątpliwość, jaki charakter ma mieć system łączności mobilnej. Z jednej strony ma on być odrębnym od SŁR systemem łączności (wynika to *expressis verbis* z art. 5 ust. 1), a jeśli tak to przepis określający zakres przedmiotowy projektu (art. 1) powinien być uzupełniony. Aktualne brzmienie art. 1 wskazuje bowiem, że system łączności mobilnej nie mieści się w zakresie przedmiotowym projektowanej ustawy.

Z drugiej jednak strony, analiza przepisów projektu (w szczególności art. 15 ust. 4 i art. 18 ust. 2) prowadzi do konkluzji, że system łączności mobilnej można uznać za jeden z systemów składających się na SŁR. Kwestia ta powinna być wyjaśniona w trakcie dalszych prac a przepisy.

Propozycja poprawki:

– w art. 5:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Odrębnie od SŁR działa system łączności mobilnej.”,

b) w ust. 2 wyrazy „może być wykorzystywany w celu zapewnienia” zastępuje się wyrazami „służy zapewnieniu”;

- 4) art. 6 w zw. z art. 7 i art. 8 – wobec faktu, że art. 7 wskazuje wprost jakie podmioty są użytkownikami instytucjonalnymi SŁR należy uznać, że art. 6 ust. 1 stanowi zbędne powtórzenie (wymienia *de facto* te same podmioty, o których mowa w art. 7 ust. 1). W związku z powyższym proponuje się wykreślić art. 6 i jednocześnie uzupełnić art. 7 ust. 2 poprzez jednoznaczne wskazanie, że użytkownikami SŁR mogą być również instytucje i przedsiębiorcy, wykonujący na rzecz administracji rządowej zadania z zakresu ochrony ludności i obrony cywilnej, zarządzania kryzysowego, w tym związane z zapewnieniem ciągłości funkcjonowania i odtwarzania infrastruktury krytycznej państwa.

Propozycje poprawek:

– skreśla się art. 6;

– w art. 7 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ze względu na ważny interes państwa, w szczególności na konieczność zapewnienia ciągłości funkcjonowania i odtwarzania infrastruktury krytycznej państwa, zgodę na podłączenie do SŁR albo odłączenie mogą uzyskać użytkownicy instytucjonalni inni niż wskazani w ust. 1, w tym instytucje i przedsiębiorcy, wykonujący na rzecz administracji rządowej zadania z zakresu ochrony ludności i obrony cywilnej, zarządzania kryzysowego, w tym związane z zapewnieniem ciągłości funkcjonowania i odtwarzania infrastruktury krytycznej państwa.”;

- 5) art. 7 i art. 8 – w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 26 stycznia 2018 r. o Straży Marszałkowskiej (Dz. U. poz. 729) i przyznaniu tej formacji istotnych zadań w szczególności dotyczących: ochrony terenów, obiektów i urządzeń będących w zarządzie Kancelarii Sejmu i zarządzie Kancelarii Senatu, zapewnienia bezpieczeństwa osobom przebywającym na tych terenach i w obiektach; kontroli uprawnień do wjazdu, przebywania na terenach i w obiektach, prowadzenia rozpoznania pirotechniczno-radiologicznego osób, pojazdów, terenów i obiektów oraz podejmowania działań zmierzających do neutralizacji zagrożeń, a także wykrywania urządzeń podsłuchowych na terenach, w obiektach i w urządzeniach na terenie Sejmu i Senatu, powstaje pytanie dlaczego wśród podmiotów, które z mocy ustawy mają uzyskać status użytkownika instytucjonalnego SŁR oraz użytkownika końcowego SŁR nie wymieniono Straży Marszałkowskiej oraz Komendanta Straży Marszałkowskiej? Skoro użytkownikiem instytucjonalnym SŁR ma być Kancelaria Sejmu i Kancelaria Senatu, wydaje się zasadnym uzupełnienie katalogu użytkowników instytucjonalnych o Straż Marszałkowską, zaś listy użytkowników końcowych SŁR o Komendanta Straży Marszałkowskiej.
- 6) art. 8 ust. 1 – należy ujednolicić terminologię pod względem językowym – projekt powinien odnosić się do „marszałków i wicemarszałków Sejmu oraz Senatu” oraz „szefów Kancelarii Sejmu oraz Senatu”.
- 7) art. 8 w ust. 2 pkt 3, art. 9 ust. 2, art. 16 ust. 4 pkt 8, art. 20 ust. 1 i art. 21 ust. 1 – w wymienionych przepisach, wbrew postanowieniom § 156 ust. 2 ZTP, posłużono się odesłaniem przedmiotowym do innych przepisów. W związku z

tym, że możliwe jest jednoznaczne wskazanie ustaw, do których się odsyła, należałoby przeredagować wskazane powyżej przepisy.

Propozycje poprawek:

- w art. 8 w ust. 2 w pkt 3 wyrazy „o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1459, z późn. zm.)”;
- w art. 9 ust. 2 oraz w art. 16 w ust. 4 w pkt 8 wyrazy „o ochronie informacji niejawnych” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych”;
- w art. 20 w ust. 1 wyrazy „o kontroli w administracji rządowej” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia z dnia 15 lipca 2011 r. o kontroli w administracji rządowej (Dz. U. poz. 1092 oraz z 2019 r. poz. 730)”;
- w art. 21 w ust. 1 po wyrazie „przepisów” dodaje się wyrazy „ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r.”

- 8) art. 8 ust. 3 – w przepisie należy skorygować zbyt szerokie odesłanie.

Propozycja poprawki:

w art. 8 w ust. 3 wyrazy „w ust. 1–3” zastępuje się wyrazami „w ust. 1 i 2”;

- 9) art. 9 ust. 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 15 ust. 2 pkt 4 – w związku z tym, że w art. 7 ust. 1 został sformułowany katalog podmiotów, które mają stać się użytkownikami instytucjonalnymi SŁR, wskazywanie w art. 9. ust. 1 i w niektórych innych przepisach projektu, że określone wnioski mogą być złożone przez użytkownika instytucjonalnego SŁR, **o którym mowa w art. 7 ust. 1**, jest niecelowe i zbędne.

Propozycje poprawek:

- w art. 9 w ust. 1 skreśla się wyrazy „, o którym mowa w art. 7 ust. 1”;
- w art. 11 w ust. 1 skreśla się wyrazy „o których mowa w art. 7, każdorazowo”;
- w art. 12 w ust. 1 skreśla się wyrazy „, o którym mowa w art. 7”;
- w art. 15 w ust. 2 w pkt 4 skreśla się wyrazy „, o których mowa w art. 7 ustawy”;
- w art. 17 w ust. 1:

- a) w pkt 3 wyrazy „użytkownika instytucjonalnego, o którym mowa w pkt 1,” zastępuje się wyrazami „użytkownika instytucjonalnego SŁR”,
- b) w pkt 8 wyrazy „użytkownika końcowego, o którym mowa w pkt 4,” zastępuje się wyrazami „użytkownika końcowego SŁR”;

- 10) art. 9 ust. 2 i 3 – nasuwa się pytanie o wzajemną relację pomiędzy tymi przepisami – przepis ust. 2 wskazuje, że operator SŁR wyraża zgodę na podłączenie albo odłączenie od SŁR, **albo jej odmawia**, precyzując jakie warunki musi spełnić użytkownik instytucjonalny SŁR lub użytkownik końcowy SŁR, aby mógł być podłączony do SŁR. Jednocześnie ust. 3 stanowi, że operator SŁR **nie wyraża zgody, o której mowa w ust. 2**, jeżeli nie są spełnione warunki techniczne do podłączenia. Nie jest jasne czym różni się odmowa zgody z ust. 2 od niewyrażenia zgody z ust. 3. Być może należałoby zmodyfikować przepisy tak, aby ust. 2 dotyczył przesłanek wyrażenia zgody na podłączenie do SŁR, zaś ust. 3 regulował kwestie odmowy wyrażenia zgody. Ponadto powstaje pytanie dlaczego odłączenie na wniosek użytkownika instytucjonalnego SŁR wymagać będzie zgody operatora SŁR?

Można również zastanawiać się jak pogodzić przepisy o możliwości złożenia wniosku w sprawie odłączenia użytkowników instytucjonalnych SŁR lub użytkowników końcowych SŁR z przepisami art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1, które określają katalog podmiotów, które z mocy ustawy będą użytkownikami instytucjonalnymi SŁR i użytkownikami końcowymi SŁR?

- 11) art. 12 ust. 2, art. 16 ust. 2 pkt 5 i ust. 4 pkt 4, art. 21 ust. 1 i art. 24 ust. 1 – w wymienionych przepisach posłużono się techniką „zastrzeżenia” do innego przepisu, która nie uwzględnia ZTP oraz jest uznawana za nieprecyzyjną (por. „Rekomendacje dla legislatorów dotyczące wybranych zagadnień legislacyjnych, zaakceptowane przez kierownictwo Rządowego Centrum Legislacji, Biura Legislacyjnego Kancelarii Sejmu oraz Biura Legislacyjnego Kancelarii Senatu” z 2011 r.). Nie należy formułować „zastrzeżeń” w obrębie jednej podstawowej jednostki redakcyjnej albo następujących po sobie jednostek redakcyjnych. Wzajemna relacja przepisów powinna wynikać z ich właściwego zamieszczenia w strukturze aktu. Zgodnie z § 23 ust. 3 ZTP jeżeli od któregoś z elementów przepisu szczegółowego przewiduje się wyjątki lub któryś z

elementów tego przepisu wymaga uściślenia, przepis formułujący wyjątki lub uściślenia zamieszcza się bezpośrednio po danym przepisie szczegółowym. Wyjątkowo, w przypadku gdy istnieje konieczność poinformowania adresata, iż w innym przepisie sformułowano wyjątek od normy, należy używać wyrażenia „z wyjątkiem ...”, natomiast jeżeli istnieje konieczność poinformowania adresata, iż w innym przepisie sformułowano uszczegółowienie normy, należy używać wyrażenia „z uwzględnieniem ...”.

Propozycje poprawek:

- w art. 12 w ust. 2 skreśla się wyrazy „, z zastrzeżeniem ust. 3”;
- w art. 16:
 - a) w ust. 2 w pkt 5 skreśla się wyrazy „, z zastrzeżeniem art. 14 ust. 5”;
 - b) w ust. 4 w pkt 4 skreśla się wyrazy „, z zastrzeżeniem art. 14 ust. 3”;
- w art. 21 w ust. 1 skreśla się wyrazy „, z zastrzeżeniem ust. 2–4”;
- w art. 24 w ust. 1 skreśla się wyrazy „, z zastrzeżeniem ust. 3”.

- 12) art. 13 – zgodnie z art. 92 ust. 1 Konstytucji i ZTP przepis upoważniający musi składać się z czterech elementów (organ wydający, rodzaj aktu, zakres spraw i wytyczne). Po analizie delegacji ustawowej, można mieć wątpliwości, czy przepis upoważniający spełnia warunki konstytucyjne. Nie zawiera on bowiem odpowiednio szczegółowych wytycznych, odnoszących się do całego zakresu spraw przekazanych do uregulowania. Trudno za wytyczne uznać np. kwestie wymienione w części wspólnej lit. h–j. Są one raczej elementem zakresu spraw przekazanych do uregulowania. Co więcej, można mieć wątpliwości, czy w ogóle te kwestie mogą być regulowane w rozporządzeniu w przypadku, gdy w samej ustawie mowy na ten temat nie ma. Do uregulowania w rozporządzeniu można przekazać wyłącznie te sprawy, które zostały odpowiednio szczegółowo uregulowane w ustawie. Problemem jest również przyporządkowanie poszczególnych wytycznych zakresowi spraw. „Wymieszane” są bowiem wytyczne oraz quasi-wytyczne odnoszące się do poszczególnych elementów zakresu spraw. Jeżeli projektodawca zdecydował się rozpisać zakres spraw na punkty, adresat nie może mieć żadnych wątpliwości co do tego, która wytyczna odnosi się do danego elementu zakresu spraw.

Nasuwa się również pytanie, czy zgodne z wolą projektodawcy jest pominięcie w art. 13 pkt 4 wniosków, o których mowa w art. 9 ust. 4 pkt. 3.

Skoro projektodawca zdecydował, że minister właściwy do spraw wewnętrznych będzie musiał określić w rozporządzeniu wzory wniosków, o których mowa w art. 9 ust. 1, art. 11 i art. 12 ust. 1, powinien być konsekwentny i przekazać do uregulowania w rozporządzeniu również kwestię wzoru wniosków Szefa ABW i Szefa SKW.

Nieprawidłowa jest też budowa przepisu upoważniającego. Zgodnie z ZTP, część wspólna nie może dzielić się na litery. Fragmentem jednostki redakcyjnej, który można dzielić na litery jest wyłącznie punkt.

- 13) art. 14 ust. 2 – przepis ust. 2 stanowi de facto powtórzenie normy postępowania wynikającej z art. 14 ust. 1, która obliuguje użytkownika instytucjonalnego SŁR do **bezzwłocznego** przekazania operatorowi SŁR i organizatorowi SŁR **informacji niezbędnych do zapewnienia kontaktu z osobą wyznaczoną** do współpracy z operatorem SŁR i organizatorem SŁR. Nie ma zatem potrzeby wskazywania dodatkowo w ust. 2, że w przypadku zmiany osoby wyznaczonej do współpracy należy o tym fakcie niezwłocznie poinformować operatora SŁR i organizatora SŁR.

Propozycja poprawki:

w art. 14 skreśla się ust. 2;

- 14) art. 15 ust. 4 pkt 3 – przepis odsyła do art. 5 ust. 3, jednak w przepisie tym nie ma mowy o użytkownikach instytucjonalnych SŁR ani o użytkownikach końcowych SŁR. Wydaje się, że projektodawca miał na myśli informacje o użytkownikach systemu łączności mobilnej.

Propozycja poprawki:

w art. 15 w ust. 4 w pkt 3 wyrazy „, o których mowa w art. 5 ust. 3” zastępuje się wyrazami „w ramach systemu, o którym mowa w art. 5”;

- 15) art. 19 ust. 2 należy skorelować wprowadzenie do wyliczenia z brzmieniem punktów celu zapewnienia poprawności gramatycznej przepisu.

Propozycja poprawki:

w art. 19 w ust. 2 skreśla się wyrazy „informacje dotyczące”;

- 16) art. 21 – w związku z tym przepisem nasuwa się pytanie o wzajemne relacje pomiędzy występującym w projekcie pojęciem „dokumentacji bezpieczeństwa SŁR-N”, a pojęciem „dokumentacji systemu bezpieczeństwa teleinformatycznego” funkcjonującym na gruncie ustawy o ochronie informacji niejawnych. Zasadne wydaje się doprecyzowanie czym jest „dokumentacja bezpieczeństwa SŁR-N”.
- 17) art. 22 ust. 1 – zdanie drugie w ramach ust. 1 powinno być umieszczone w strukturze aktu jako osobny ustęp;
- 18) art. 24 ust. 1 – zgodnie z tym przepisem utrzymanie, rozbudowa, modernizacja i rozwój SŁR finansowane będą z budżetu państwa m.in. z rezerwy celowej „Rozbudowa, modernizacja i rozwój Sieci Łączności Rządowej”. Rozwiązanie to trudno pogodzić z art. 140 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych i dotychczasową praktyką ustawodawcy. Zgodnie z art. 140 ust. 2 ustawy o finansach publicznych w budżecie państwa można stworzyć rezerwę celową o ile odnosić się będzie ona do wydatków, których szczegółowy podział na pozycje klasyfikacji budżetowej nie był możliwy do dokonania w okresie opracowywania projektu ustawy budżetowej, do wydatków, których realizacja będzie uwarunkowana zaciągnięciem kredytu w międzynarodowej instytucji finansowej lub pozyskaniem środków z innych źródeł albo do wydatków związanych z realizacją programów współfinansowanych z udziałem środków, pochodzących z Unii Europejskiej. Na zasadzie wyjątku ustawa szczególnie może przewidzieć utworzenie rezerwy celowej również w innych przypadkach. Aktualnie taki wyjątek przewidziany jest wyłącznie w art. 10 ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw. Nie dotyczy on sytuacji, o której mowa w projektowanej ustawie. Utrzymanie, rozbudowa, modernizacja i rozwój SŁR powinny być finansowane z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych. Skoro projektodawca projektując art. 29 ust. 1 przyjął określone limity wydatków, nic nie stoi na przeszkodzie, aby w projekcie ustawy budżetowej, odpowiednie kwoty zabezpieczyć i przypisać do odpowiednich pozycji klasyfikacji budżetowej. W następstwie korekty zbędny będzie ust. 2 w art. 24.

- 19) art. 26 – w związku z tym, że relacja pomiędzy projektowaną ustawą, a ustawą z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (lex specialis – lex generalis) nie budzi żadnych wątpliwości oraz mając na względzie § 4 ust. 4 ZTP, który zakazuje formułowania przepisów nakazujących stosowanie innych przepisów, należy dokonać korekty art. 26.

Propozycja poprawki:

„Art. 26. Używanie urządzenia radiowego w ramach systemów SŁR nie wymaga posiadania pozwolenia radiowego, o którym mowa w art. 143 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne.”.

Iwona Kozera-Rytel

Główny legislator

Roman Kapeliński
dyrektor
/podpisano elektronicznie/